

Què s'espera de nosaltres?

À

Quan ets dins el ventre de la mare n'hi ha que esperen que siguis una nena per poder-te fer cuetes amb gomes roses, posar-te vestits amb puntes blanques o fer companyia a la germana. D'altres esperen que siguis un nen per comprar-te una samarreta amb el 10 d'en Messi i ensenyar-te a córrer darrere una pilota.

Quan neixes, uns esperen que siguis un esportista nat i d'altres un intel·lectual vocacional, una lletraferida o una artista. Un creatiu. Els més agosarats t'imaginen amb un micro a la mà sortint per TV3 o casat/da amb un artista de cine. Exitós i exitosa.

Mentre et fas gran ets al punt de mira de tots: *"Mira que bé que canta i quin ritme que té (encara que això d'entonar no sigui el teu fort)"*, o *"mireu que àgil que és i quines aptituds més bones que té per a l'esport (tot i que no arribi mai primer en cap competició)"*. Per a tots i totes no tens rival. Ets el més maco o maca, el més amable, el més simpàtic, el més elegant, el més llest,... I, doncs, qui s'atrevirà a dir el contrari? Ningú assumirà que cal preparar-te pel fracàs. Fracàs?

I si passa... Si fracasses, no serà mai culpa teva. És clar que estem en un món competitiu on pocs miren qui trepitgen per assolir els seus objectius. La societat és molt cruel. Seràs víctima i, potser, botxí. Això sí... sempre en defensa pròpia. T'eixugaran els mocs mentre somiques i et donaran la mà per emprendre nous reptes. T'ho posaran fàcil perquè brillis. I si no brilles... bé, tampoc no serà important. Esperaran noves oportunitats perquè demostris de tot el que ets capaç. Perquè tens tantes i tantes potencialitats!

Però, de què ets capaç? Què i fins quan cal esperar i... sobretot, ESPERAR què? Quan ja siguis gran i t'hagis convertit en el que t'hagis convertit (sigui el que sigui), aquells que esperaven entendran que no hi ha hagut mai res a esperar, perquè en el camí de l'espera hi ha l'aprenentatge necessari que porta a la construcció d'un mateix. Has après.... hem après, simplement, a ser nosaltres mateixos. Purs. En tota la nostra essència.

Però, això sí, mentre s'esperava o esperes de tu mateix, entre tots, el camí ha estat més lleuger. Perfectament conscients i agraïts que per a aquells que ens estimen i ens projectaven, ja abans de néixer, sempre serem absolutament i perfectament especials. Lluny d'aspiracions, no importarà qui siguem, mentre siguem feliços.